Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 137 678 van 30 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die *loco* advocaat P. VAN BUYNDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMADHI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 14 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 3 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen.

1.4. Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 1 juli 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen.

1.6. Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 10 maart 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.8. Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:
Betrokkene diende op 10.03.2014 een aanvraag van een verklaring van inschrijvig in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs en utinodiging en trajectovereenkomst van de VDAB, visitekaartjes van interimkantoren, een inschrijvingsbewijs van Tempo Team, interimcontracten van 2013, het aanslagbiljet van de personenbelasting van de inkomsten van 2012, sollicitaties, vacatures, het arrest van het Hof van beroep betreft de omgangsregeling van het kind en een uitzendovereenkomst fase A dd. 02/06/2014.
Uit de stavingsstukken moet worden besloten dat hij de inschrijving niet kan genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig
(art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld in België. Hij dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden.
*Als **werkzoekende** dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Betrokkene bewijst aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en gesolliciteerd te hebben. Hij voldoet dus de eerste vereiste.* ***Betrokkene maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst.*** *Een inschrijvingsbewijs en trajectovereenkomst van de VDAB en sollicitaties geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Het is trouwens niet omdat men een trajectovereenkomst afsluit bij de VDAB dat er hoe dan ook een reële kans op tewerkstelling zou zijn. De trajectbegeleiding voorziet immers in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt eerder een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in 2013 vijf dagen tewerkgesteld is geweest via intérim maar gezien deze tewerkstelling dateert van voor zijn aanvraag en dit geen garantie geeft op nieuwe tewerkstelling in de nabije toekomst, kan dit niet gezien worden als reële kans op tewerkstelling en kan het verblijfsrecht als werkzoekende niet toegestaan worden. Kennelijk had betrokkene zelf ook weinig vertrouwen aangaande zijn tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt en heeft hij zich opnieuw aangeboden op de Nederlandse arbeidsmarkt.*
*Betrokkene legt namelijk bewijs voor van tewerkstelling in Nederland van het verleden en zijn huidige tewerkstelling waardoor hij kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Als **beschikker van voldoende bestaansmiddelen** moet betrokkene echter aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddleen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de*

inkomsten en het aantal personen ten laste. Uit de voorgelegde nog geldende arbeidsovereenkomst blijkt dat betrokkene sedert 02.06.2014 zijn inkomen verwerft uit tewerkstelling in Nederland, meer bepaald op basis van een uitzendovereenkomt fase A van Tence Inzetbureau. Een tewerkstelling als uitzendkracht in fase A houdt in dat betrokkene gedurende een beperkte periode tewerkgesteld wordt (in dit geval tOt 01.12.2014). Dit wil ook zeggen dat gedurende deze fase de uitzendopdracht altijd tussentijds kan worden stopgezet bijvoorbeeld als er bij de opdrachtgever of de uitzendovereenkomst hierom verzoekt, of een uitzendkracht is ziek of ... (staat vemeld in de bijlage van de uitzendovereenkomst) Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidsverhouding met de werkgever. ***Gezien de aard van het contract (en dus ook de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat hij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel.*** *Gezien in het wetsartikel duidelijk is opgenomen dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel, is het de bedoeling dat er toch een minimaal toekomstperspectief is betreffende het inkomen waar een aanvrager over kan beschikken. Dit is in casu niet het geval. Bovendien dienen we ook op te merken dat er geen bewijs van de huidige inkomsten en ziekteverzekering werden voorgelegd.* ***Het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan bijgevolg ook niet toegestaan worden.***
Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

"Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdend de beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft. Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.
De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

3.2. Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij geeft aan welke stukken zij ter staving van haar aanvraag heeft voorgelegd en stelt dat zij momenteel niet tewerkgesteld is in België, dat zij werkzoekende is in België en ingeschreven is bij de VDAB en diverse malen gesolliciteerd heeft, dat zij in augustus 2013 in een slagerij in België gewerkt heeft, dat zij ingeschreven is in diverse interimkantoren in België en dat een reële kans op tewerkstelling in de toekomst niet aanwezig is, dat zij zich inderdaad dan opnieuw aangeboden heeft op de Nederlandse arbeidsmarkt om een job te vinden. Zij vervolgt dat zij een bewijs van tewerkstelling in het verleden in Nederland voorlegde, dat zij sinds 2 juni 2014 een contract heeft bij TENCE en dus wordt beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dat dit betekent dat zij soms 1 à 2 dagen in de week moet werken en dan weer eens een volledige week, dat zij werd ingelicht dat het contract zou lopen tot 1 december 2014 en dat het dan een vast contract zou worden, dat zij zich dus niet in een zeer onzekere arbeidsverhouding met haar werkgever bevindt. Het is volgens de verzoekende partij niet bewezen dat haar bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zouden zijn, dat zij bewijzen heeft voorgelegd van haar huidige inkomen en gemiddeld tussen 705 en 1080 euro per maand heeft, dat er wel degelijk een minimaal toekomstperspectief is, dat zij nog steeds werk zoekt in België, dat zij over een goed CV beschikt en al 15 jaar inpakker is geweest. De verzoekende partij stelt dat zij verschillende malen heeft gesolliciteerd, ingeschreven is bij de VDAB op 10 juli 2014 en op 30 september 2014 langs geweest is bij de VDAB voor een informatievergadering in verband met een opleiding Logistiek. De verzoekende partij merkt op dat zij steeds gewerkt heeft voor haar toekomst en die van haar kinderen, dat het enige nadeel dat zij ondervindt is dat zij geen auto en rijbewijs heeft. Zij wijst er op dat zij een bewijs van haar huidige inkomsten voorlegt.

4.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip *'afdoende'* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepaling en aan de hand van de gegevens van het administratief dossier.

4.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, §4, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"(..) § 4
Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (..)"

4.4. Uit haar betoog kan afgeleid worden dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betreffende het niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer niet betwist. Zij is echter van mening dat zij moet beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en zij betwist de motivering dat de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zijn alsook de motivering dat zij als werkzoekende niet aannemelijk maakt een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst.

4.5. Met haar betoog dat zij een bewijs van tewerkstelling in het verleden in Nederland voorlegde, dat zij sinds 2 juni 2014 een contract heeft bij TENCE, dat dit betekent dat zij soms 1 à 2 dagen in de week moet werken en dan weer eens een volledige week en dat zij werd ingelicht dat het contract zou lopen tot 1 december 2014, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing dat de genoemde tewerkstelling een tewerkstelling als uitzendkracht in fase A betreft wat inhoudt dat de verzoekende partij gedurende een beperkte periode wordt tewerkgesteld tot 1 december 2014 en dat de uitzendopdracht gedurende deze periode altijd tussentijds kan stopgezet worden bijvoorbeeld als bij de opdrachtgever of de uitzendovereenkomst hierom verzoekt of een uitzendkracht ziek is, zodat de verzoekende partij zich in een onzekere arbeidsverhouding met haar werkgever bevindt, niet. Zij weerlegt niet dat het om een tewerkstelling als uitzendkracht in fase A gaat, noch dat er voorwaarden verbonden zijn aan een dergelijke tewerkstelling waaruit de onzekere arbeidsverhouding volgen. Waar zij aangeeft dat de voornoemde tewerkstelling een vast contract zou worden, beperkt zij zich tot een blote bewering, die geenszins steun vindt in de door haar aan de verwerende partij overgemaakte stukken, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt van de gemachtigde om op basis van de tewerkstelling als uitzendkracht in fase A te besluiten dat de arbeidsverhouding met de werkgever onzeker is zodat de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zijn.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het niet bewezen is dat haar bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zouden zijn, dat zij bewijzen heeft voorgelegd van haar huidige inkomen en gemiddeld tussen 705 en 1080 euro per maand heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat, het weze herhaald, de bewijslast inzake de bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij. Voorts stelt de Raad vast dat de verwerende partij aangaf waarom zij van mening is dat de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zijn om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel, namelijk omdat de verzoekende partij tewerkgesteld is als uitzendkracht in fase A voor een beperkte periode en met de mogelijkheid tot tussentijdse stopzetting, zodat de arbeidsverhouding met de werkgever onzeker is. Gelet op voorgaande motivering waarbij gewezen wordt op de aard van het contract en de onzekere arbeidsverhouding met de werkgever die voortvloeit uit de aard van het contract, kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar haar huidig gemiddeld inkomen, zoals ook gestaafd door een document in bijlage aan het verzoekschrift gevoegd, om aan te tonen dat de inkomsten naar de toekomst toe voldoende gegarandeerd zijn.

4.6. De verzoekende partij meent voorts dat er wel degelijk een minimaal toekomstperspectief is, dat zij nog steeds werk zoekt in België, dat zij over een goed CV beschikt en al 15 jaar inpakker is geweest. De verzoekende partij stelt dat zij verschillende malen heeft gesolliciteerd, ingeschreven is bij de VDAB op 10 juli 2014 en op 30 september 2014 langs geweest is bij de VDAB voor een informatievergadering in verband met een opleiding Logistiek. Vooreerst stelt de Raad vast dat het feit dat zij op 30 september 2014 langs geweest is bij de VDAB voor een informatievergadering in verband met een opleiding Logistiek dateert van na de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. De overige elementen werden voorgelegd aan de gemachtigde en beoordeeld in het onderdeel van de bestreden beslissing dat nagaat of de verzoekende partij kan beschouwd worden als werkzoekende. Aangaande de hiervoor opgesomde feiten en bewijzen, stelt de verwerende partij met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van sollicitaties en inschrijving bij de VDAB dat de verzoekende partij bewijst te voldoen aan de eerste voorwaarde overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch dat de verzoekende partij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken (inschrijvingsbewijs en trajectovereenkomst VDAB) niet aannemelijk maakt een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. De verzoekende partij is het hier duidelijk niet mee eens doch laat na de concrete motieven die leiden tot voorgaande conclusie te weerleggen. De verwerende partij stelt aangaande de sollicitaties en de inschrijving en de trajectovereenkomst bij de VDAB immers "*Een inschrijvingsbewijs en trajectovereenkomst van de VDAB en sollicitaties geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Het is trouwens niet omdat men een trajectovereenkomst afsluit bij de VDAB dat er hoe dan ook een reële kans op tewerkstelling zou zijn. De trajectbegeleiding voorziet immers in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt eerder een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in 2013 vijf dagen tewerkgesteld is geweest via intérim maar gezien deze tewerkstelling dateert van voor zijn aanvraag en dit geen garantie geeft op nieuwe tewerkstelling in de nabije toekomst, kan dit niet gezien worden als reële kans op tewerkstelling en kan het verblijfsrecht als werkzoekende niet toegestaan worden.*". Zoals reeds gesteld, worden deze motieven niet *in concreto* door de verzoekende partij weerlegd. Voorts wijst de verwerende partij er eveneens terecht op dat de verzoekende partij kennelijk zelf weinig vertrouwen had aangaande zijn

tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt en zich opnieuw heeft aangeboden op de Nederlandse arbeidsmarkt. Ook dit argument wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Integendeel stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf dat zij is ingeschreven in diverse interimkantoren, dat een reële kans op tewerkstelling in de toekomst niet aanwezig is. De verzoekende partij kan, gelet op voorgaande ook niet dienstig verwijzen naar haar goed CV en het feit dat zij al 15 jaar inpakker is geweest. Immers geeft zij zelf aan dat zij, ondanks een goed CV en ervaring, geen reële kans maakt op tewerkstelling in de nabije toekomst. Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat zij nadeel ondervindt bij het zoeken naar werk daar zij geen auto en rijbewijs heeft, weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing niet, doch lijkt dit element de conclusie dat zij geen reële kans op tewerkstelling aantoont, te ondersteunen.

4.7. Met de eenvoudige stelling dat zij steeds gewerkt heeft voor haar toekomst en die van haar kinderen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk te voldoen aan de vereisten van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

4.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie te weigeren.

Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.9. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een bundel stukken bijvoegt aan haar verzoekschrift. Het betreft, zoals blijkt uit de inventaris (1) de bestreden beslissing, (2) Tence Inzetbureau Uitzendovereenkomst Fase A + loonfiches, (3) Interimcontracten, (4) Sollicitatiebewijzen en bewijzen te volgen opleidingen + CV, (5) Trajectovereenkomst VDAB, (6) Aangifte belastingen, (7) Loonfiches 2011, 2012 en 2013, (8) Geboortebewijs K.S., en (9) Verslag BJB Dendermonde.

De Raad stelt vast dat het merendeel van de door de verzoekende partij middels het verzoekschrift voorgelegde stukken reeds werden voorgelegd in het kader van haar aanvraag. Dit bevestigt de verzoekende partij in haar verzoekschrift waar zij stelt dat ze ter staving van haar aanvraag documenten heeft voorgelegd en waarbij ze verwijst naar de stukken 2 tot en met 7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag van 10 maart 2014 voorgelegde stukken in overweging heeft genomen doch oordeelde dat op basis van deze bewijsstukken de verzoekende partij niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Zoals blijkt uit bovenstaande bespreking, slaagt de verzoekende partij er niet in de ondersteunende motieven van deze beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Betreffende het stuk 8 stelt de Raad vast dat *in casu* het vaderschap van de verzoekende partij van K.S. niet betwist wordt.

Voorts benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij middels het verzoekschrift stukken voorlegt die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partij nu voorlegt en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

4.10. Het eerste middel is ongegrond.

4.11. In een tweede en derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel *'conform artikel 10 van de Grondwet'* evenals *'een klaarblijkelijke onjuiste beoordeling van de feiten'*.

De verzoekende partij wijst er op dat zij een zoon heeft in België geboren op 12 oktober 2009 die bij zijn moeder woont, dat zij een recht van persoonlijk contact gedurende één weekend om de veertien dagen uitoefent alsook de helft van de schoolvakanties, dat zij bovendien vader is van een tweede kind, dat voor dit kind een procedure erkenning van het vaderschap lopende is voor de Rechtbank van Eerste aanleg in Antwerpen, een procedure waarbij een DNA-onderzoek bevolen is, dat uit deze procedure zou moeten blijken dat zij tevens de vader is van het tweede kind. De verzoekende partij meent dat indien zij naar Guinee dient terug te keren dit zou beteken dat zij van haar familie, namelijk haar kinderen, gescheiden wordt.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing buitenproportioneel is in verhouding met de gevolgen voor haar omdat zij reeds in België verblijft sinds november 2011 en het onmenselijk zou zijn om haar na 3 jaar terug te sturen naar haar land van herkomst, dat zij zich in die drie jaar goed geïntegreerd heeft en vloeiend Nederlands spreekt, dat haar familiebanden in België hechter zijn dan in Guinee, dat zij haar hoofdbelangen heeft in België en die steeds heeft behouden en zij geen gevaar voor de openbare orde noch voor de openbare veiligheid betekent.

4.12. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een betoog voert aangaande het familieleven in België en meent dat zij van haar familie zal gescheiden worden als zij dient terug te keren naar Guinee. Uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit heeft en dat haar het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten wordt afgeleverd, doch geenszins dat zij dient terug te keren naar Guinee, zodat haar betoog niet dienstig is.

4.13. In zoverre de verzoekende partij meent dat artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel geschonden zouden zijn daar zij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, wijst de Raad op wat volgt:

4.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *"familie- en gezinsleven"* noch het begrip *"privéleven".* Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip *"privéleven"* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar kind(eren) en op een privéleven waarbij zij reeds drie jaar in België verblijft, goed geïntegreerd is, vloeiend Nederlands spreekt en haar hoofdbelangen in België heeft.

4.15. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aantoont in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag voor een verklaring van inschrijving wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf als werknemer/werkzoekende of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

4.16. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zeer summier stelt zij van haar kinderen zal gescheiden worden waarvan zij met één kind een persoonlijk contact onderhoudt en waarvan zij voor het andere kind een erkennigsprocedure heeft opgestart alsook verwijst naar haar verblijf, integratie en hoofdbelangen in België. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en familieleven in Nederland, het land waarvan zij de nationaliteit heeft, verder te zetten. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zij blijft in gebreke om onoverkomelijke hinderpalen aan te voeren voor het leiden en het verder zetten van haar privé- en familieleven in Nederland.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift.

4.17. De Raad wijst er op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar kinderen in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in Nederland werkt en dat zij één weekend om de twee weken alsook in de schoolvakanties een persoonlijk contact heeft met één kind en het voor het andere kind nog niet vaststaat dat zij de vader is, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft. De verzoekende partij kan dan ook niet redelijk voorhouden dat de bestreden beslissing buiten proportie is in verhouding met de gevolgen voor haar.

4.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond noch van het proportionaliteitsbeginsel.

4.19. De Raad stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 10 van de Grondwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992n nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

4.20. Uit de beslissing blijkt voorts niet, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat de verwerende partij ‘de feiten’ onjuist beoordeeld heeft. Het weze herhaald dat de verzoekende partij een betoog voert aangaande het familieleven in België en meent dat zij van haar familie zal gescheiden worden als zij dient terug te keren naar Guinee doch dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit heeft en dat haar het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten wordt afgeleverd, doch geenszins dat zij dient terug te keren naar Guinee.

4.21. Het tweede en derde middel zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.22. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	N. VERMANDER